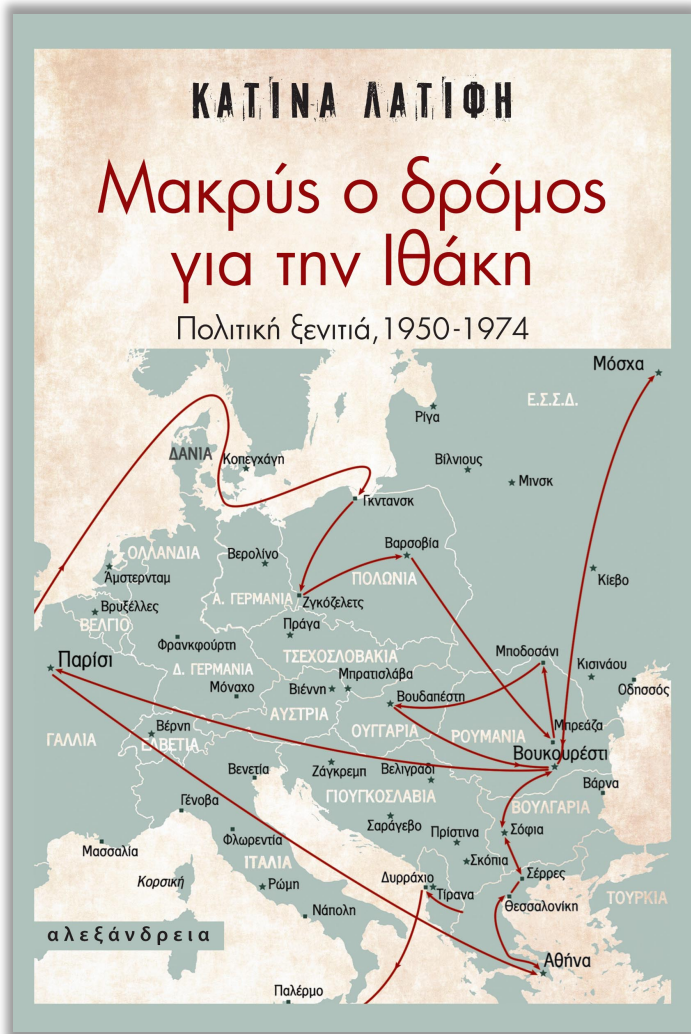

-ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ-

ΚΑΤΙΝΑ ΛΑΤΙΦΗ

Μακρύς ο δρόμος για την Ιθάκη
Πολιτική ξενιτιά, 1950-1974

ISBN: 978-960-221-832-7,
σχ. 21x14, σελ. 464,
α΄ έκδοση Οκτώβριος 2019,
τιμή: 17,00€ (χωρίς Φ.Π.Α)

Η επανάσταση δεν ήταν ποτέ τόσο διαφορετική.

Η πατρίδα δεν ήταν ποτέ τόσο ξένη.

«Τον καιρό εκείνο υπήρχε μια ατμόσφαιρα ενθουσιασμού ανάμεσα στους πολιτικούς πρόσφυγες γιατί, παρ' όλες τις δυσκολίες που αντιμετώπιζαν στην εντελώς καινούργια ζωή τους, ανακάλυπταν ταυτόχρονα τις πρωτόγνωρες κοινωνικές παροχές του νέου σοσιαλιστικού καθεστώτος κι αυτό τους έκανε να νιώθουν μια κάποια δικαίωση του αγώνα που είχαν κάνει.»

«Είχα τελειώσει μ' αυτούς! Μέσα μου είχαν καταρρεύσει αυτά που είχα μάθει να υπερασπίζομαι μ' όλη μου τη δύναμη: η ειλικρίνεια, ο σεβασμός και η ευθύτητα. Δεν ήρθα τότε σε σύγκρουση πάνω σε ιδεολογικά θέματα, ούτε για το νόμο της υπεραξίας, ούτε για τη δικτατορία του προλεταριάτου, αλλά για τα απλά και σημαντικά που βυζιάξαμε από τη μάνα μας –να μη λέμε ψέματα, να μη γελάμε τους ανθρώπους μας, να μην τους εκβιάζουμε– κι είχαμε σταθεί τυχεροί γιατί μ' αυτά είχαμε πορευτεί τον

καιρό της Κατοχής και της Αντίστασης μέσα από τις γραμμές της ΕΠΟΝ. Και τώρα εδώ, στον πυρήνα του παγκόσμιου αριστερού κινήματος, η απογοήτευση!»

«Άργησαν πολύ να μου δώσουν την ιθαγένεια, αλλά όταν την απέκτησα κι από “απόπαιδο” της πατρίδας ξανάγινα “τέκνο” της, τότε το πρώτο μου βήμα ήταν να πάω στον Αλμυρό ... Είχα μέσα μου έντονο το αίσθημα της ρεβάνς, μιας άκακης, ευγενικής εκδίκησης, το έβλεπα αυτό και στη μάνα μου, ότι το επιθυμούσε μ’ όλη της την ψυχή. “Να πάμε”, μου έλεγε, “και να περάσουμε καταμεσής της πλατείας, να σε δουν από τα δεξιά καφενεία και να σκάσουν που δεν τους έγινε αυτό που ήθελαν, να δουν ότι έζησες κι ότι ήρθες ξανά!”»

Για τους ναυαγισμένους ήρωες αυτής της σύγχρονης οδύσσειας, η «Ιθάκη» είχε δύο όψεις: επανάσταση και Ελλάδα – το όραμα μιας κοινωνίας με δικαιοσύνη και αλληλεγγύη, που εκκολάφθηκε στην Κατοχή και τον Εμφύλιο, για να δικαιωθεί εν μέρει αλλά και να διαψευστεί οικτρά στις χώρες του υπαρκτού σοσιαλισμού• και το όραμα της χαμένης πατρίδας, που άντεξε στα χρόνια της πολιτικής ξενιτιάς, ώσπου να πάρει το δρόμο του με τη μεταπολίτευση και τον επαναπατρισμό και να σκάσει στα βράχια της ελληνικής πραγματικότητας.

Το βιβλίο φέρνει πλούσια υλικά: μαρτυρίες από την άγνωστη ζωή στις σχολές κομματικών στελεχών, τα εργοστάσια και τις ελληνικές κοινότητες πολιτικών προσφύγων της Ρουμανίας και της Σοβιετικής Ένωσης, αλλά κι από το πέρασμα σ’ ένα Παρίσι ανήσυχο μετά τον Μάη του ’68 ή απ’ τη βουτιά στην τρικυμισμένη Αθήνα του ’74 (και τη σπαρακτική επιστροφή στον Αλμυρό)• πορτρέτα θρυλικών μορφών της Αντίστασης και του Δημοκρατικού Στρατού –όπως του «Έλληνα Τσε» Γιώργου Λύρα-κυνηγημένων από την ηγεσία ενός κόμματος που τρώει τα παιδιά του. σκέψεις τέλος για τους λόγους που το μεγαλείο και η υπόσχεση της Αριστεράς είχαν για τίμημα τόσες αβάσταχτες τραγωδίες.

Σ’ αυτό το ιστορικό αίνιγμα, η συγγραφέας των *Απόπαιδων* απαντάει ανακαλώντας αμέτρητες ιστορίες επώνυμων και κυρίως ανώνυμων ανθρώπων που βρέθηκαν στη δίνη γιγαντιαίων μηχανισμών και συστημάτων• κι αφήνοντάς τες ν’ αστράψουν με τα δικά τους νοήματα κόντρα σε κάθε μεγάλη ιδέα ή σχέδιο που βάλθηκε να μιλήσει για λογαριασμό τους. Κι αυτό δεν είναι μόνο μια αφηγηματική αλλά και μια πολιτική επιλογή.

Η Κατίνα Τέντα-Λατίφη κατάγεται από τον Αλμυρό Μαγνησίας. Μαθήτριά ακόμη στην Κατοχή, πήρε μέρος στην Εθνική Αντίσταση, και στη συνέχεια κυνηγήθηκε από παρακρατικές ομάδες, φυλακίστηκε κι εξορίστηκε στην Ικαρία. Κινδυνεύοντας να σταλεί πίσω στον τόπο της στα χέρια των ταγματασφαλιτών, δραπέτευσε και κατέφυγε στο βουνό, όπου εντάχθηκε στον Δημοκρατικό Στρατό και αγωνίστηκε στις μάχες του Γράμμου και του Βίτσι. Με την ήττα του ΔΣ, πέρασε στις Ανατολικές χώρες, όπου έζησε την επόμενη δεκαπενταετία, με εξαίρεση τη διετία 1952-54 όταν, ως μέλος της ομάδας του Ν. Μπελογιάννη, κατέβηκε και έδρασε παράνομα στην Αθήνα. Στη Μόσχα, στο Βουκουρέστι και στο Παρίσι, όπου εγκαταστάθηκε το 1968, σπούδασε κοινωνικές και οικονομικές επιστήμες, με ειδίκευση στο διεθνές εμπόριο. Με τον οικονομολόγο Κώστα Λατίφη, παντρεύτηκε και απέκτησε μία κόρη. Τον Αύγουστο του 1974, μετά την πτώση της χούντας, επέστρεψε στην Ελλάδα, επανέκτησε την ελληνική ιθαγένεια που της είχαν στερήσει και εργάστηκε ως διευθύντρια εξαγωγών σε εταιρείες πετρελαιοειδών κ.ά., καθώς και σε αμπελοοινικές συνεταιριστικές επιχειρήσεις, έως τη συνταξιοδότησή της. Έργα της είναι: *Τα απόπαιδα* (Εξάντας, 1999. β’ έκδοση: Αλεξάνδρεια, 2019.

γαλλική έκδοση: *Les enfants réudiés de Grèce* , L'Harmattan, 2014), Πέτρος Σ. Κόκκαλης – Βιωματική βιογραφία, 1896-1962 (Βιβλιοπωλείον της Εστίας, 2011), Μακρύς ο δρόμος για την Ιθάκη. Πολιτική ξενιτιά, 1950-1974 (Αλεξάνδρεια, 2019).